

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2015 r., o sygn. akt SDI 27/15

Teza: Prawo do obrony może być realizowane nie tylko poprzez osobiste uczestnictwo obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym, ale także poprzez wyrażanie swego stanowiska, składanie oświadczeń, wyjaśnień w formie pism procesowych kierowanych do organu procesowego.

„Wbrew stanowisku skarżącego Sąd odwoławczy rozstrzygnął problem możliwości prowadzenia rozprawy odwoławczej pod nieobecność obwinionego we wspomnianym wyżej postanowieniu wydanym na rozprawie apelacyjnej, które w sposób obszerny uzasadnił. Wprawdzie analizując dostarczone przez obwinionego zaświadczenie lekarskie Sąd przyjął, że lekarz odstąpił od osobistego badania chorego, wbrew nakazowi wynikającemu z art. 11 ustawy o lekarzu sądowym, podczas gdy z treści tego dokumentu wynika, że obwiniony przeszedł takie badanie (...), jednak przedstawił ważne argumenty, przemawiające za przyjęciem, iż na etapie postępowania odwoławczego nie doszło do naruszenia art. 453 § 2 k.p.k. W szczególności Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury przeanalizował dotychczasową postawę obwinionego, zwrócił uwagę na powtarzalność tego rodzaju sytuacji destabilizującą prawidłowy tok postępowania odwoławczego, oraz specyfikę postępowania dyscyplinarnego, w którym przepisy k.p.k. dotyczące uczestnictwa obwinionego w rozprawie znajdują zastosowanie tylko odpowiednio i z tych powodów nie muszą być rygorystycznie stosowane. W tym kontekście trzeba stwierdzić, że postępowanie dyscyplinarne prowadzone jest przez organ korporacyjny, który nie dysponuje takimi samymi atrybutami w zakresie wymuszenia stawienia uczestników procesu jak sąd karny, co wynika chociażby z faktu, że jego przedmiotem nie jest odpowiedzialność karna lecz zawodowa obwinionego. Dlatego też osobisty udział obwinionego w postępowaniu dyscyplinarnym jest tylko jedną z form realizacji prawa do obrony, które może być realizowane także poprzez kierowanie do sądu odpowiednich pism procesowych przedstawiających stanowisko obwinionego. Należy podkreślić, że na etapie postępowania odwoławczego składanie wyjaśnień oświadczeń i wniosków w formie ustnej, przy osobistym udziale strony w rozprawie apelacyjnej, jak też w formie pisemnej, której konsekwencją jest ich odczytanie także pod nieobecność strony, umożliwia przepis art. 453 § 2 k.p.k. Dlatego też wadliwe jest stanowisko skarżącego, że w postępowaniu odwoławczym doszło do rażącego naruszenia tego przepisu, skoro norma ustalona na podstawie jego treści daje obwinionemu w ramach realizacji prawa do obrony niczym nieskrępowaną możliwość kierowania do sądu dyscyplinarnego pism procesowych dotyczących istoty sprawy, podczas gdy jego korespondencja ograniczyła się tylko do wniosków o odroczenie rozprawy apelacyjnej.

Jednocześnie obrońca nie wykazał w kasacji, aby pisemna forma uczestnictwa obwinionego w rozprawie apelacyjnej została w jakikolwiek sposób zablokowana przez organ procesowy lub sytuację niezależną od woli obwinionego, który jako adwokat dysponuje znajomością przepisów procedury karnej.”